

BİR ODYOLOĞUN GÜNLÜĞÜNDEN KESİTLER

26 Şubat 2018

Bugün ilk iş günümdü. Sonunda mezun olmuşum ve tüm eğitim hayatım boyunca hayal ettiğim yerde, mesleğimin ilk günündeydim. Ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam; nefes nasıl alınıyordu, konuşurken ellerimi nerede tutuyordum, ismim neydi... Biliyorum olması gerekenden fazla heyecandı bu. Belki de fazla gerginlik. Dört senedir bu hayali kurmuşum ve birkaç adım sonra hayallerimi yaşayacaktım.

İçeri girdiğimde beni orta boylarda, gözlüklerinin ardından içtenlikle bana bakan ve olağanca güler yüzüyle beni içeriye doğru yönlendiren bir kadınla karşılaştım. “Merhaba, ben Odyolog Yağmur, size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi. Cevap vermeme bekleyen sabırsız ama bir o kadar da sakin hali beni şaşırtmıştı. Kendimi tanıtmak için ağzımı açmak istedim fakat ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Sessizce kadını takip ettim. Bana etrafı gezdirmek istediğini söylediğinde benim yeni çalışma arkadaşı olduğumu anladığını düşünerek memnuniyetle gülümsedim. Birçok oda vardı; bir oda vestibüler testler için sedye ve gerekli ekipmanlarla donatılmıştı, bir diğer odada ise iki tane sessiz kabin bulunuyordu. Kabinlerden birine doğru bir adım atmak istedim. İlk dikkatimi çeken şey siyah renkte bir hasta koltuğu ve onun hemen solunda küçük bir masada bulunan buton ve mikrofon olmuştu. Kabloları karışmaması için masanın üzerinde her ikisi için ayrı bir bölme bulunuyordu. Kulaklıklar hasta koltuğunun hemen soluna, masanın üzerine doğru denk gelen duvara asılmıştı. Diğer sessiz kabinin de aynı tasarıma sahip olduğunu düşünerek etrafa bakındım. Kadın mesleğini iyi tanıtmak amacı güden bir ciddiyetle: “Bir kabinde yetişkinlere diğer kabinde ise çocuklara test yapmaktayız.” dedi. Çalışacağım yeri sevmiştim. Kalan yerleri de gezmek istiyordum fakat arkamızdan ince sesli, sesinden tahmin ettiğim kadarıyla genç ve sinirli bir kadın: “Yeni bir çalışma arkadaşımız gelecekti bugün, geç mi kaldı yoksa, bir bilgin var mı?” diye seslendi. Kendini Odyolog Yağmur olarak tanıtan ve bana etrafı gezdiren kadın bir anda “Bilmiyorum, bir haber almadım.” dedi. Kendimi çok kötü hissetmişim. Bana, yeni çalışma arkadaşı olarak değil bir hasta olduğumu düşünerek etrafı gezdiriyordu Odyolog Yağmur. Gergin bir şekilde: “Merhaba, ben yeni çalışma arkadaşınızım.” dedim. Sesim sanki bana ait değil gibi çıkmıştı ağzımdan. Odyolog Yağmur ve adını henüz bilmediğim ince sesli kadın bir anda kahkaha atmaya başladılar, kahkahaları bütün odalarda adeta yankılanıyor kulağıma ulaşan kahkahalar daha da şiddetleniyordu sanki. İnce sesli kadın elini bana doğru uzatarak: “Merhaba, ben Didem ekibimize hoş geldin. Gergin olacağını düşünüp seni biraz daha germek istedik.” dedi. Bu ilginç karşılamayla birlikte üzerimden bütün negatifliği atmışım ve gülümseyerek “Hoş buldum.” dedim.

22 Mart 2018

Artık kendimi buraya ait hissediyordum. Henüz yanımda birisi olmadan yapabildiğim bir uygulama yoktu fakat yine de günlerim dolu dolu geçiyor, her geçen gün yeni şeyler tecrübe ediyordum. Anladım ki dört sene boyunca teorik olarak derslerime her ne kadar iyi çalışmış olsam da burada yaşayarak görmek, hastaları birebir değerlendirmek gerçekten çok farklıymış.

29 Mart 2018

Bugün kliniğe beş yaşlarında bir erkek çocuğu geldi. Annesi çok endişeliydi. Annesini sakinleştirmek ve anamnez formunu doldurabilmek için birtakım sorular sordum. Çocuğunun bazen onu anlayıp bazen anlamadığını, dış dünyayla bağlantısını koparıp genelde odanın köşesinde hiçbir şey yapmadan oturduğunu ve ismiyle hitap edildiğinde dahi dönüp bakmadığını belirtti. Söylediğine göre birçok doktora gitmişlerdi ve en nihayetinde işitmesiyle ilgili bir sorun olabileceği fikriyle çocuğunu buraya getirdiğini söyledi. Çocuk, yenidoğan işitme taramasından geçmişti. Ailede hiç işitme kaybı öyküsü yoktu. Açıkçası çok ilginç bulmuştum. Lisans eğitimimde vakalarla ilgili aldığım dersleri düşündüm, acaba İşitsel Nöropati Spektrum Bozukluğu olabilir miydi? Emin olamadım. Çocuğun annesine güven verici bir ses tonuyla, “Çocuğunuzun problemini çözebilmek için ona bazı testler yapmalıyız.” dedim. Pediatri grubunu değerlendirmek için kullandığımız sessiz kabine doğru onları yönlendirerek Yağmur’u çağırdım. Bana odyometrenin başına geçmemi söyledi ve çocuğun yanına giderek ona oyun odyometrisini anlatmaya çalıştı. Uzun uğraşlarımıza rağmen çocuk bir türlü bize yanıt vermemişti. Yağmurla göz teması kurmaktan kaçınıyor, ona dokunulduğunda rahatsız olduğunu belli eden yüz ifadeleri yapıyordu. Annesi, çocuğunun işitmesi hakkında endişelerini tekrardan bize anlatırken çocuk bir anda, daha önceden gönderdiğim sinyal seslerini taklit etmeye başladı. Çocuk, takılı kalmış bir plak gibi sürekli sinyal seslerini taklit etmeye çalışıyor, bu sırada da odanın bir köşesine odaklanmış hareketsizce duruyordu. Çocuğun işitmesinde hiçbir sıkıntı yoktu bundan emindim. Yağmur’un ne diyeceğini merakla bekliyordum. Yağmur, çocuğun annesine dönerek: “Çocuğunuzun hiç nöroloğa götürdünüz mü?” diye sordu. “Hayır.” kadının sesi çatallanmıştı. Yağmur: “Çocuğunuzun işitmesinde bir problem yok, size önerim çocuğunuzun bir nöroloğa götürmeniz olacaktır. Tabii ki benim bu teşhisi koymam doğru olmaz fakat bir tahminde bulunmak gerekirse Otizm Spektrum Bozukluğundan şüphelendiğimi söyleyebilirim.” dedi.

11 Nisan 2018

Günlerim artık daha da yoğun geçiyordu. Kendime güvenim geldiği ve artık yapmam gerekenlere iyice alıştığım için hastaları tek başıma değerlendirebiliyordum. Değerlendirdiğim hastaların raporlarını yazarken altına kendi imzama atmaya da başlamıştım. Her gelen hasta yeni bir hikaye demekti, bazen benzerlik gösterse de herkesin farklı bir geçmişi, farklı bir gelme sebebi vardı ve hastaların kendi sorunlarını çözmek için attıkları adıma basamak olmak beni gerçekten çok mutlu ediyordu.

DEVAMI BİR
SONRAKİ
SAYIDA
SİZLERLE!